

– Man labai reikia išgerti.

– Ką? – registratorė, matyt, nesupranta problemos.

– Turite vandens ar ko?

Registratorė tiesiog sumekena nesupratusi, kad tai rimta. Argi mano išsiplėtę vyzdžiai jai nieko nesako?

– Man labai silpna! Man reikia ko nors atsigerti! – kone išrėkiu.

Storuliukas vaikas, sulindęs į telefoną, krūpteli, o šalia stovintis fikusas tampa vieninteliu judančiu objektu šioje dusinančioje patalpoje.

– Atleiskite. Tuoj ką nors sugalvosiu. Prisėskite.

Sugalvos vandenį? Ką ji čia šneka? Jei ji būtų reversinis jėzus, galėčiau įduoti tą butelį vyno, kurį nešiojuosi nuo penktadienio.

Savo mažomis geišiškomis kojomis ji bėga į kabinetą. Pas tikrą specialistą, nes registratorių specialistų nebūna. Ar yra kas pasakęs: aš išmanau registraciją, o ir registratūroje esu nepralenkiama? Partipena.

– Gydytojas jus tuoj priims.

– Man nereikia, kad priimtų. Kaip jūs nesuprantate – man bloga! Jeigu jis pats negali ateiti ir tuo įsitikinti, perduokite jam, kad mano būklė prasta ir kad šiandien pas jį neužeisiu.

– O kaip jūsų dantis?

– Šiuo metu man svarbesnė mano gyvybė, kai kurios mano gyvybinės funkcijos ir tikrai mažiausiai – dantis!

Dantų turiu trisdešimt du, iš tikrųjų trisdešimt vieną, bet tai tik sukeltų papildomų klausimų, tada prasidėtų vaikystės istorijos, kurios, jau suaugus, aplimpa pagražintomis smulkmėmis, tarkim, „vilkėjau savo gražiausią rožinę suknelę“, nors suknelė nebuvo nei gražiausia, nei rožinė. Labiausiai tikėtina, kad tai buvo šortai.

– O širdį turiu tik vieną! Tad linkiu jums visiems gero laiko! – pirštu iš tolo apvedu kiekvieną iš susirinkusiųjų ir pik-tai žvilgtelėjusi į nekal tą registratorę išeinu neatsisukdama.

Lauke labai šalta. Drebu visu kūnu. Reikia parašyti, kad pasiimtų. Gerai, kad atvažiuau ne pati, nes tokios būsenos negalėčiau susikoncentruoti į kelią. Jausmas panašus kaip išgėrus, bet išgėrus bent jau linksmiau. Parašau. Bus po penkiolikos minučių. Vėlniškai šalta. Ras ledo skulptūrą. Tada galvoju: jei virščiau ledo skulptūra, kokia poza norėčiau būti sustingusi? Būtų gražu su ilga, besiplaikstančia ledo suknele. Ir išsidraikiusiais į visas puses plaukais. Na, kažkas dramatiško. Įsimintino. Kiek liko? Keturiolika minučių?! Man atrodo, kad stoviu bent penkias minutes. Nesąmonė. Nesutinku. Nesutinku su rodomu laiku, jaučiu kitaip. Mano laiko tėkmė nepavaldi tam, ką rodo telefonas. Ai, kokias nesąmones aš čia paistau, skausmas ir šaltis varo iš proto. Ir mano skulptūra būtų išdrikusi pamišėlė. Dar va tą katiną sušaldyti – ir man į kompaniją. Ir tada atėjo mintis

apie šaldytą katinieną, o iki to prieiti tikrai nenorėjau. Lyg užuodęs mano mintis priskreto kažkoks dvarniaška. Bandau jį nuginti, bet žodis „štiš“, iškoštas pro dantis, sukelia tokį skausmą, kad apstemta akyse. Dabar man jau tikrai reikia vandens. Atsisėdu ant šalto asfalto. Nieko gero. Dantenos įsitempusios, rodos, tuoj sprogs ir ištaškys visus dantis, o tie susmigs į pravažiuojančių mašinų stiklus. Išsitraukiu vyno butelį. Labai gerai, kad atsukamas. Įsipilu burnon ir laikau. Pro šalį praeina susitraukusi senolė.

– Vaikų nebeturėsi.

Likau nesupratusi: čia moralas, prakeiksmas? Nesėdėk ant asfalto, o tai pašalsi subinę ir vaikų nesusilauksi? Ar čia kokia mirtina kombinacija – vynas plius asfaltas? O gal paprasčiau: sėdėsi ant asfalto kaip ubagė, alkoholi gersi, tai joks vyras nežiūrės? Pranašystė? Aiškins čia man pakelės boba.

– Tu tai tikrai nebeturėsi, – iškošiu prisėmusi burną vyno. Nieko ji neišgirdo, tik ne su tom savo užsitraukusiom ausim.

„Išeik jau.“ Jau seniai išėjusi ir seniai sušalusi. Išsirenku vietą prie gatvės, kur bus patogiausia išokti į privažiavusią mašiną.

Net pavytęs fikusas buvo iškalbingesnis. Nekenčiu tokių tirstų tylų. Net springti pradedi. Norėčiau užsirūkyti, kad sukiltų ilga ūkana. Tokiu momentu paprastai pradėdu dainuoti. Naudoju kaip oro drėkintuvą.

Privažiuojam užkandinę. Jis gal juokauja? Puikiai žino, kad aš nieko neimsiu. Man dieta, pavadinimu Dantų skausmas. Tiksliau: toks velniškai nepakeliamas skausmas, kad

net bangomis priplūstančios seilės man sukelia konvulsijas. Užsisakinėja.

– Nenorėsi nieko? – neatsitiktinai parinkta būtent tokia sakinio formuluotė. Klausimas ir atsakymas viename. Kaip gerai priderintas sijonas, kuris tinka ir prie megztinio, ir prie marškinėlių. Su klaustuku arba tašku. Nors ne, dar prie sijono dera ir daugtaškis. Sakinių sandaros specialistas.

– Ne.

Koks palaimingas jo žvilgsnis. Nematau, bet jaučiu. Paima smirdantį skanaus maisto maišelį ir pagaliau veža mane namo. Man juk silpna.

Vandens taip ir negavau.

Namuose kaip visada šalta. Jaučiu, kaip pradeda pulsuoti ištinęs žandas. Man reikia ledo. Ledas dabar – mano vienintelis draugas. Aš Ledo karalienė.

– Baigėsi ledas, – šaltu, bejausmiu balsu sako vyras, kuris darosi man vis atšiauresnis.

– Nepagalvojai nupirkti?

Puikiai žino, kad jam ir pačiam reikės ledo kasvakariniam susitikimui su draugu Džeku.

– Nepagalvojau, kad vis dar reikės.

Šiandien aš labai nenorėjau pyktis. Nė vienas nesiėmėme to rūko sklaidyti. Nuėjau anksti miegoti, bet varčiausi, kol prašvito. Kai jis grįžo, apsimečiau mieganti, nors nuo skausmo nevalingai trūkčiojo kojos.

Šį vakarą buvo kažkas naujo. Likus valandai iki vakarinio pasimatymo jis išvažiavo. Pradžiugau, ledas pagaliau priglus

man prie žando – jau savotiška pergalė. Tačiau jis ilgai negrižo. Negrižo ir kai atsiguliau. Neieškojau jo. Neparašiau nė vienos žinutės, neskambinau. Visai nesijaudinau. Man buvo pikta. O kai išgirdau rakinamas duris, apsimečiau mieganti, kad išvengčiau alinančios tylos. Paskui negirdėjau nieko. Užmigau jau saulei pakilus.

Su pastoviai tiksinčia bomba burnoje jau kuris laikas nesinaudoju žadintuvu. Man baisu, kad, jam suskambus, pabus ir apmalšęs skausmas. Tačiau dabar pirma manęs pabunda skausmas ir ritmingai trunkydamas plaktuku per galvą pažadina mane. Šiandien yra paskutinė diena, kai galiu skaudėti. Paskutinė laisva diena. Rytoj turiu būti nuskausmintas.

Namie velniškai šalta. Jo šalia nėra. Turbūt miega ant sofos. Sofa – buitinė meilužė. Ji, įsiminusi jo kūno kontūrus, švelniai apgaubia „šaukšteliu“. O sofa, buitine meiluže, atleisk už nebūtus kaltinimus! Dabar jis kietų ir šaltų grindų glėbyje. Visiškai be panikos, veikiu apimta pykčio ir pasidarygėjimo, stoviu virš jo ir bandau logiškai išmąstyti, kaip jis ten atsidūrė. Nukristi negalėjo, būčiau išgirdusi. Turbūt ramiai visas toks šiltas susirangė kaip išmatų krūva ir išskydo. Durys praviros. Mes draugiški kaimynai. Visuomet kviečiame užteiti ir susirangyti šalia. Uždarau ir užrakinu duris, ir tik iš smalsumo pasilenkiu patikrinti, ar kvėpuoja. Specialisto nuomone – garuoja. Iš kišenės iškriūtę mašinos rakteliai. Net susijuokiu pro langą pamačiusi mūsų BMW, priparkuotą tiesiai Audi į šikną. Žavus vaizdas. Iš to, kad kieme dar nemažai mašinų, spėju, kad rytas labai ankstyvas, vadinasi, miegojau

apie valandą. Neneigsiu, kad šio ryto radiniai man padėjo trumpam užsimiršti skausmą. Bet tik trumpam. Turiu išgerti didelę dozę vaistų. Naiviai tikėdamasi patikrinu šaldiklį, kad įsitikinčiau – ledo nėra. Išsitraukiu koldūnų pakelį. Labai norėčiau ko nors užvalgyti. Bet maišelį pridedu prie danties.

Vaistais misti galėčiau, kol atsisakytų kepenys. Kepenų specialistai man priimtinesni. Surizikuosiu. Išgeriu dar dvi tabletes. Nebeliko kantrybės laukti, kada suveiks. Jau savaitę kenčiu nepakeliamą skausmą. Na, nepakeliamą – gal per stipriai pasakyta. Jei vis dar esu gyva, vadinas, kažkaip aš jį pakeliu. Tiesiog norėjau pasakyti, kad skausmas 10/10. Gimdymo skausmai bent trumpiau trunka. Esu pavargusi, lyg būčiau pagimdžiusi du vaikus, vieną po kito.

Jis sujuda. Bando keltis. Stebiu stovėdama prie virtuvės lango. Jis kaip vaikas, stojasi pirma aukštai iškeldamas užpakalį, bet keliai sulinksta ir sminga į grindis. Kova su gravitacija, sakytų jis. O man tai panašiau į kovą su alkoholiu.

Pirkau tris buteliukus vandens, du maišelius ledukų, aspirino ir kelis pakelius nuskausminamųjų. Vaistininkė sakė nepiktnaudžiauti. Vaistininkė specialistė. Išėjusi iš parduotuvės apsimuturiavau galvą, saugodama nuo šalto gūσιο. Grįžusi radau jį, susisukusį į paklodę ir tįsantį skersai lovos. Visi langai atidaryti, tad su šaliku ant galvos praleidau dar kelias valandas. Prisdėjau ledo, bet viskas, ką galėjau – linguoti dejuodama „ojoj“. Skausmas buvo toks, kad rodėsi – gal jau ir nebeskauda. Jis kaip nuodas išplito po visą kūną. Skauda net sėdėti.

Priverčiau jį išgerti aspirino. Kartu sudozavom krūvą tablečių. Porų psichologas visuomet kaldavo į galvą (dabar šis pasakymas vimdomai reiškiasi fizine forma), kad pora turi susigalvoti veiklą, kurią atliktų kartu. Atliekam. Tiksliau – ryjam.

Dabar abu sėdim prieblandoje ant sofos, darkydami jo išgulėtą įspaudą. Priešais mus didelis ekranas, bet nė vienas nieko nematom. Rūkas toks tirštas, kad, rodos, net sunkiau judėti. Rankos kyla neįprastai lėtai, oras pasunkėja ir priešinasi mūsų judesiams. Net žvilgsniai sunkiai prasiveržia erdvėje. Akių obuoliai virsta surūdijusiais mechanizmais. Balsas – tik iliuzija. Šitame rūke jis nesklinda toliau lūpų. Jis visada lieka su tavim. Labai retai vienas kitas žodis prasprūsta, bet jie padriki, nesvarbūs, pranykstantys rūke. Visa, kas svarbiausia, kutena veidą. Aptraukia plona plėvele ir trukdo kvėpuoti. Uždaro į skafandrą. Plėvelė matyti tik labai atidžiai išžiūrėjus. Bet kad pamatytum kito, turi atsikratyti savosios. Tokiame rūke gali paskęsti. O kas, jei paskęščiau? Ar jame sutikčiau ir kitų klajoklių? Įsivaizduoju visus kaip mažus vaikus, pasiklydusius prekybos centre ir šaukiančius mamą. Tų balsų tiek daug ir jie šaukia tą patį. Vienas po kito ir visi kartu. Jie nemato vienas kito. Jie vieni. Aš irgi maža. Man ant galvos – kietai supinta juodų plaukų kasa. Didelės baltos erdvės viduryje stovi juoda blizgančios odos kėdė. Staiga girdžiu – kažkur sušniokščia iš čiaupo paleistas vanduo. Kažkas švilpauja. Vis iš naujo tą pačią melodiją. Ji linksma, primena daineles, kurias niūniuoja vaikai kiemuose braižydami kreida ant asfalto. Ant kėdės strykteli kiškis. Baltas, paurus kailio, be perstojo krutančia nosim. Noriu prie jo priėti, bet vos žengiu žingsnį – jo priekiniai dantys ima ilgėti. Kiškio akutės laksto, jis atrodo labai išsigandęs. O

jo dantys vis ilgėja, vis didėja ir jau tampa didesni už jį patį, iškyla tarsi dangoraižiai, jau tuoj sieks lubas, bet staiga, jų nepasiekę, sprogs, pažirdami šimtais baltų dantukų.

Man petį paliečia vyras. Tai mano vaikystės kaimynas. Tylus, ramus, apskritaveidis žmogus. Jis vilki baltu chalu, ant jo rankų vandens lašeliai. Jis parodo ranka į kėdę ir lengvai stumteli mane prie jos. Po stumtelėjimo visuomet atsibundu.

Iš vaikystės pasilikau du dalykus. Sapną ir panišką baimę dantistams. Abu nevaldomi. Sapnas kartojasi bent kartą per mėnesį. Smulkmenos, kiekviena detalė kaskart tos pačios. Atrodo, kad vaikystėje mano smegenys šį sapną įsirašė į laikmeną, o dabar vis paleidžia filmuką iš naujo. Tarsi ten užkoduota svarbi informacija, kurios iki šiol neperprantu. Dantistų baimė peržengia žodžio „baimė“ ribas. Mirties baimė turbūt tik antroje vietoje. Man prasideda traukuliai vien atsiliepus registrai. Pas dantistą mane užrašo kiti. Bet dar niekada ten nebuvau. Man nesunku iškelti sceną laukiama-
jame, prarasti sąmonę – daryti bet ką, kad tik išvengčiau grąžto. Aš įpratusi nusimalšinti vaistais. Šį kartą skausmas buvo dar atkaklesnis, bet mano baimė jį perspjo.

Tirštas rūkas mane pasiglemžė ir aš praradau sąmonę. Atsibudau baltoje palatoje. Man išoperavo dantį. Dabar toje vietoje tuščia. Dantis sprogo į daugybę mažų dantų.

– Labas rytas. Tai ką, trisdešimt vienas? – nemenko stoto slaugė. Ji nežino, kad dabar jų lygiai 30.

II

Atėjusi į darbą, Ana pirmiausia nusiauna šlapius batus ir pasideda juos ant plastikinio maišelio. Tuomet iš po stalo išsitraukia kitą maišelį ir juodus aukštakulnius smailais galais. Įdėmiai juos apžiūrėjusi iš pirmo stalčiaus paima juodą žymiklį ir užtušuoja baltai šviečiančią kairiojo bato nosį. Žvilgtelėjusi į sieninį laikrodį priešais savo stalą, nutipena į virtuvėlę, kavos aparate suspaudinėja kombinaciją ir, išgirdusi atveriamas lauko duris, nubėga pasitikti viršininko. Viršininkas aukštas, stambaus sudėjimo vyras. Ana visada manė, kad jis būtų puikus operos solistas. Įsivaizdavo jį su fraku, grojantį baltu fortepijonu. Pradėjęs žilti nuolat dažydavosi plaukus juodai. Tik jis nežinojo, kad daugelis jo pacientų, virš kurių palinkęs darbuodavosi, atkreipdavo dėmesį į tą jo juodą kaip anglis ševeliūrą ir vieną vienintelį nepritapusį žilą plauką. Mažą išdaviką. Mažą jo kompleksų ir baimės pasenti įrodymą.

Jau visą savaitę pirma jo duryse pasirodydavo kavos puodelis, pirktas kavinukėje netoli darbovietės. Ir visą savaitę Ana, tai pamiršusi, jį pasitikdavo su garuojančios kavos puodeliu.

– Ana, ar tu pabaigsi? Juk sakiau, šita kava yra tikras birzgalas. Aš dabar geriu tik rūšinių pupelių kavą. Visai kitas aromatas, – nusivilkdamas paltą kalbėjo vadovas. – Seną aparatą reikia išmesti, ir kuo greičiau. Toje vietoje pastatysim